

H. C. Andersen - Eventyr 116: I børnestuen (1865) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 116: I børnestuen (1865) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Fader og Moder og alle Søskende vare paa Komedie, kun lille Anna og hendes Gudfader sad ene hjemme. "Vi ville ogsaa have Komedie!" sagde han, "og den kan begynde strax!" "Men vi have intet Theater," sagde lille Anna, "og vi have Ingen til at agere! min gamle Dukke kan ikke, for hun er saa ækel, og min nye maa ikke faae sine pene Klæder krøllede!" "Man kan altid faae de Agerende, naar man tager hvad man har!" sagde Gudfader. "Nu reise vi Theatret. Her stille vi en Bog, der een og saa nok en een, i skjevt Geled. Nu tre paa den anden Side; der have vi Coulisserne! den gamle Æske, her ligger, kan være Bagtæppe; vi vende Bunden ud. Theatret forestiller en Stue, det kan da Enhver see! Nu skulle vi have de, som agere! Lad os see hvad der findes her i Legetøjskuffen! Først Personerne, saa lave vi Komedien, det Ene holder da paa det Andet, og det bliver udmærket! Her ligger et Pibehoved og her ligger en umage Handske, de kunne godt være Fader og Datter!" "Men de ere kun to Personer!" sagde lille Anna. "Her ligger min Broders gamle Vest! kan den ikke spille Komedie?" "Den er stor nok til det!" sagde Gudfader. "Den skal være Kjæresten. Den har ikke Noget i Lommerne, det er allerede interessant, det er halv ulykkelig Kjærlighed! - Og her har vi	Far og mor og alle søskende var i teatret til komedie, kun lille <i>Anna</i> og hendes <i>Gudfar</i> sad ene hjemme. "Vi kan også lave komedie!" sagde han, "og den kan begynde straks!" "Men vi har intet teater", sagde lille <i>Anna</i>, "og vi har ingen skuespillere! Min gamle dukke kan ikke, for hun er så ækel, og min nye må ikke få sit pæne tøj krøllet!" "Man kan altid få skuespillere, hvis man tager hvad man har!" sagde <i>Gudfar</i>. "Nu rejser vi teatret. Her stiller vi en bog, og der én og så nok en én, i skævt geled. Og nu tre bøger på den anden side; der har vi allerede kulisserne! Den gamle æske her kan være bagtæppe; vi vender bunden ud. Teatret forestiller så en stue, det kan da enhver se! Nu skal vi have de, som agerer – skuespillerne! Lad os se hvad der findes her i legetøjskuffen! Først personerne, så laver vi komedien, det ene holder da sammen på det andet, og det bliver udmærket! Her ligger et pibehoved og her ligger en enlig handske, de kunne godt være far og datter!" "Men de er kun to personer!" sagde lille <i>Anna</i>. "Her ligger min brors gamle vest! Kan den ikke spille komedie?" "Jo, den er stor nok til det!" sagde <i>Gudfar</i>. "Den skal være kæresten. Den har ikke noget i lommerne, det er allerede interessant, det er en halv ulykkelig kærlighed! - Og her har vi

Nøddeknækkerens Støvle med Spore paa! Potz, Blitz, Mazurka! han kan trampe og kneise. Han skal være den ubeleilige Frier, som Frøkenen ikke synes om. Hvad Slags Komædie vil Du nu have? Sørgespil eller Familiestykke?"

-

"Familiestykke!" sagde lille Anna; "det holde de Andre saa meget af. Kan Du eet?"

"Jeg kan hundrede!" sagde Gudfader. "De meest velseete ere efter det Franske, men de ere ikke pene for smaa Piger. Vi kunne jo imidlertid tage et af de netteste, indvortes ligne de Allesammen hverandre. Nu ryster jeg Posen! kukkelurum! splinternyt! nu ere de splinternye! Hør nu Placaten." Og Gudfader tog en Avis og lod som om han læste op:

Pibehoved og godt Hoved,
Familiestykke i een Akt.

Personerne ere:
Hr. Pibehoved, Fader.
Frøken Handske, Datter.
Hr. Vest, Kjæreste.
Von Støvle, Frier.

Og nu begynde vi! Tæppet gaaer op; vi have intet Tæppe, men saa er det oppe. Alle Personerne ere inde; saa have vi dem strax. Nu taler jeg som Fader Pibehoved. Han er vred i Dag; man kan see, han er røget Meerskum:

"Snik snak snurre, basselurre! jeg er Herre i mit Huus! jeg er Fader til min Datter! vil man høre efter hvad jeg siger! Von Støvle er en Person man kan speile sig i, Safian i Overdelen og Sporer paa Nederdelen; snikke, snikke, snak! Han skal have min Datter!"

"Pas nu paa Vesten, lille Anna!" sagde Gudfader. "Nu taler Vesten. Den har ombøiet Krave, er meget beskeden, men kjender sit eget Værd og har Ret til at sige, hvad den siger:

"Pletfri er jeg! Boniteten maa ogsaa tages i Overveielse. Jeg er af ægte Silketøi, og jeg bærer Snore!"

"Paa Bryllupsdagen, ikke længer! de holde ikke Couleur i Vasken!" det er Hr. Pibehoved som taler. "Von Støvle er vandtæt, stærk i Skindet og dog saa fiin, kan knirke, klirre med

nøddeknækkerens støvle med ridespore paa! Potz, Blitz, Mazurka! – som han dog kan trampe og knejse. Han skal være den ubelejlige frier, som frøkenen ikke synes om. Men hvad slags komædie vil du nu have? Sørgespil eller familiestykke?"

"Familiestykke!" sagde lille Anna. "Det holder de andre så meget af. Kan du et?"

"Jeg kan hundrede!" sagde Gudfar. "De mest velansete er dem i fransk stil, men de er ikke pæne for små piger. Vi kunne jo imidlertid tage et af de mere yndige, indvendigt ligner de allesammen hinanden. Nu ryster jeg posen! Kuk-ke-lu-rum! Splinternyt! Nu er de splinternye! Hør nu rollelisten." Og Gudfar tog en avis og lod som om han læste op:

"Pibehoved og godt Hoved,
Familiestykke i een Akt"

Personerne er:
Hr. Pibehoved: Far.
Frøken Handske: Datter.
Hr. Vest: Kæreste.
von Støvle: Frier.

Og nu begynder vi! Tæppet går op; men vi har intet tæppe, så det er allerede oppe! Alle personerne er inde på scenen; så har vi dem straks igang. Nu taler jeg som far Pibehoved. Han er vred i dag; man kan se det, han ryger:

"Snik snak snurre, basselurre! Jeg er herre i mit hus! Jeg er far til min datter! Vil man lige høre efter hvad jeg siger! Von Støvle er en person man kan spejle sig i, skønt safianskind på foroven og sporer på forneden. Snikke, snikke, snak! Han skal have min datter!"

"Pas nu på Vesten, lille Anna!" sagde Gudfar. "Nu taler Vesten. Den har ombøjet krave, er meget beskeden, men kender sit eget værd og har ret til at sige, hvad den siger:

"Pletfri er jeg! Den såkaldte bonitet må også tages med i overvejelser. Jeg er af ægte silketøj, og jeg bærer snore!"

"Ja, på bryllupsdagen, men ikke længere! De beholder ikke farven i vasken!" Det er hr. Pibehoved som nu taler. "Von Støvle er vandtæt, stærk i skindet og dog så fin, kan knirke, klirre

Spore og har Physiognomi af Italien!" - "Men de skulde tale paa Vers!" sagde lille Anna, "det skal være det Yndigste!" "Det kunne de ogsaa!" sagde Gudfader. "Og naar Publicum befaler, man taler! - See paa den lille Frøken Handske, hvor hun strækker Fingre: "Heller alle Dage Handske uden Mage! Ak! Jeg kan ikke overvind' 'et! Jeg revner i Skindet." - "Snak!" Det var Fader Pibehoved; nu taler Hr. Vest: "Elskede Handske! Om selv de blev spanske, Min skal Du blive! Nu svor Holger Danske." Støvle slaaer ud, tramper i Gulvet, klirrer med Spore og river tre Coulisser om." "Det er udmærket deiligt!" sagde lille Anna. "Stille, stille!" sagde Gudfader; "stumt Bifald viser at Du er et dannet Publicum i første Parket. Nu synger Frøken Handske sin store Arie med Knæk: "Jeg kan ikke tale, Saa maa jeg gale Kykkeleky, i de høie Sale!" Nu kommer det Spændende, lille Anna! det er det Vigtigste i Komedien. Seer Du, Hr. Vest knapper sig op, sin Tale kaster han lige ud til Dig, for at Du skal klappe; lad bare være! det er finere. Hør, hvor det rasler i Silketøiet: "Vi ere paa det Høieste! vogt Dem! nu kommer Intriguen! De er Pibehoved, jeg er det gode Hoved, - Vup, er De væk!" Saa Du det, lille Anna!" sagde Gudfader. "Det er et udmærket Sceneri og Komadiespil: Hr. Vest greb gamle Pibehoved og puttede ham i Lommen; der ligger han, og Vesten taler: "De er i min Lomme, i min dybeste Lomme!	med spore og har fysiognomi af Italien – støvlelandet!" "Men de burde tale på vers!" sagde lille Anna, "det skal være det yndigste!" "Det kunne de også!" sagde <i>Gudfar</i>. "Og når publikum befaler, sådan man taler! - Se på den lille <i>frøken Handske</i>, hvor hun strækker fingre: "Hellere alle dage handske uden mage! Ak! Jeg kan ikke overvind' 'et! Jeg revner i skindet." - "Snak!" Det var far <i>Pibehoved</i> til sidst. Nu taler <i>hr. Vest</i>: "Elskede Handske! Om selv de blev spanske, min skal du blive! Nu svor Holger Danske." <i>Støvle</i> slår ud, tramper i gulvet, klirrer med spore og river tre kulisser itu." "Det er udmærket dejligt!" sagde lille Anna. "Stille, stille!" sagde <i>Gudfar</i>. "Stumt bifald viser at du er et dannet publikum i første parket. Nu synger <i>frøken Handske</i> sin store arie, med sanger-knæk: "Jeg kan ikke tale, Så må jeg gale, <i>Kyk-ke-le-ky</i>, i de høje sale!" Nu kommer det spændende, lille Anna! Det er det vigtigste i komedien. Ser du, <i>hr. Vest</i> knapper sig op, sin tale kaster han lige ud til dig, for at du skal klappe. Men lad bare være, det er finere! Hør, hvor det rasler i silketøjet: "Vi er på det højeste! Vogt Dem! Nu kommer intrigen! <i>De</i> er et pibehoved, jeg er det gode hoved – Vup, nu er De væk!" Så du det, lille Anna?" sagde <i>Gudfar</i>. "Det er et udmærket sceneri og komadiespil: <i>Hr. Vest</i> greb gamle <i>Pibehoved</i> og puttede ham i lommen; der ligger han, og vesten taler: "De er i min lomme, i min dybeste lomme!
--	---

aldrig kommer De derfra, før De lover at forene mig med Deres Datter, Handske til Venstre; jeg rækker Høire!" "Det er rædsomt deiligt!" sagde lille Anna. "Og nu svarer gamle Pibehoved: "Jeg bliver saa ør! Det er ikke som før. Hvor er mit Humeur? Jeg føler, mig mangler mit hule Rør. Ak aldrig før Var jeg saaledes skjør. - O, tag mit Hoved Af Lommen atter,' Og vær forlovet Saa med min Datter!" "Er Komedien allerede ude?" sagde lille Anna. "Bevar' os vel!" sagde Gudfader, "den er kun ude for Hr. Støvle. De Elskende knæle, den Ene synger: "Fatter!" den Anden: "Tag Hoved atter, Velsign saa Søn og Datter!" De velsignes, holde Bryllup og Meublerne synge i Chor: "Knik, knak, Mange Tak! Nu er Stykket ude." Og saa klappe vi!" sagde Gudfader, "kalde dem Allesammen frem, Meublerne med. De ere af Mahogni!" "Er vor Komedie nu ligesaa god, som den, de Andre have i det rigtige Theater?" "Vor Komedie er meget bedre!" sagde Gudfader; "den er kortere, den er frit tilkjørt, og Tiden er gaaet til Theevand!"	Aldrig kommer De op derfra, før De lover at forene mig med Deres datter, <i>Handske</i> til venstre; jeg rækker højre!" "Det er forfærdelig dejligt!" sagde lille Anna. "Og nu svarer gamle <i>Pibehoved</i>: "Jeg bliver så ør! Det er ikke som før. Hvor er mit humør? Jeg føler, mig mangler mit hule rør. Ak, aldrig før var jeg således skør. - O, tag mit hoved op af lommen atter, og vær forlovet så, med min datter!" "Er komedien allerede slut?" sagde lille Anna. "Bevar' os vel!" sagde <i>Gudfar</i>, "Den er kun slut for <i>hr. Støvle</i>. De elskende knæler, den ene synger: "Fatter!" – og den anden synger: "Tag nu hovedet atter, velsign så søn og datter!" De velsignes, holder bryllup og møblerne synger i kor: "<i>Knik, knak</i>, mange tak! Nu er stykket ude." Og så klapper vi!" sagde <i>Gudfar</i>. "Kald dem allesammen frem, møblerne med. De er af mahogni!" "Er vores komedie nu ligeså god, som den, de andre har set i det rigtige teater?" "Vor komedie er meget bedre!" sagde <i>Gudfar</i>; "den er kortere, den er gratis, og tiden er gået indtil thevand!"
--	---

Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler.

Link:

<http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm>

Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©